

ZVON

KVĚTEN - MAY

2024

časopis krajské rodiny v New Yorku

www.zvon.info

Minulou sobotu se na stadioně Luise Amstronga v tenisovém centru (oficiální název – USTA Billie Jean King National Tennis Center), tam kde se odehrává nejslavnější americký grandslamový turnaj, sešlo velké množství poutníků z celé brooklynské diecéze. Důvodem tohoto setkání bylo pozvánka našeho biskupa Roberta Brennana, abychom společně slavili mši svatou a obnovili svoji víru v Krista, který se nám dává v Eucharistii.

Biskup Paul Sanchez mně poslal fotku z místa, kde se oblékal a připravoval na mši svatou. Pod fotkou je poznámka – „v této místnosti se také připravuje na zápas Novak Djokovič a mnozí další slavní tenisoví mistři“. Je to tak, oni se připravují na důležité zápasy, na které se dívá miliony diváků po celém světě. Podívaná, která přináší vzrušení, někdy také infarktové stavy. Záleží, komu zrovna fandíte. Nikdy jsem tenis nehrál, ale pokud mám možnost, tak se dívám na zápasy v televizi a několikrát jsem byl i na finálové zápasy osobně. Tenis je nádherný, vzrušující sport.

Ale vraťme se zpátky na stadion. Na co se připravoval biskup Paul spolu s ostatními kněžími a lidmi na stadionu? Tentokrát tam neprobíhal zápas mezi dvěma soupeři, ale odehrával se zde zápas o naše lidství... Na jedné straně stojí bohočlověk Ježíš Kristus a nabízí své bytí v eucharistii. Na druhé straně stojíme my lidé. Můžeme přijmout Ježíše Krista „nejen“ v jeho slově, ale také v podobě proměněného chleba života – v eucharistii. Tenisovou řečí je to každé Ježíšovo eso, které se nám servíruje přímo do „naší pusy“. My se tak můžeme stávat stále silnějšími a krásnějšími lidmi. Dokonce ani věk, který je tak důležitý ve sportu, zde nehraje roli. Ba naopak s věkem můžeme získat více a více...

Obnova víry Ježíše Krista v eucharistii je jedním z cílů výzvy našich biskupů po celé Americe. V letošním roce se sejdou věřící na „National Eucharistic Congress“ v Indianapolis, IN. Setkání se bude konat 17. – 21. července. Celá obnova víry Ježíše přítomného v eucharistii –

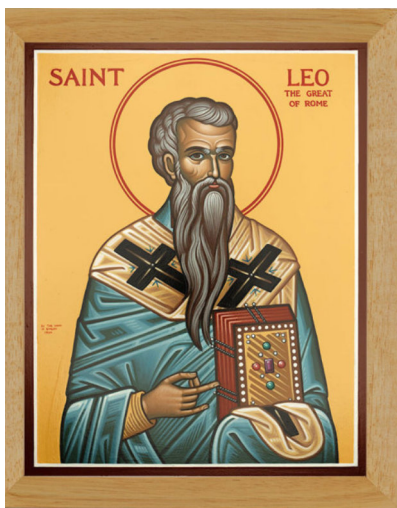
The National Eucharistic Revival, bude zakončena v jubilejním roce 2025 na svátek Seslaní Ducha Svatého.

www.eucharisticrevival.org

P.S. Možná ani nevíte, že v roce 1986 se odehrálo finále mužské i ženské „plně“ v režii tehdejšího Československa. Ivan Lendl porazil ve finále Miroslava Mečíře a Martina Navrátilová (už jako občanka USA) porazila ve finále Helenu Sukovou.

VE FOREST HILLS 23. DUBNA 2024
VÁŠ FR. ANTONÍN

Příjemnou četbu

Sv. Lev Velký sa narodil okolo roku 400 v Toskánsku. Za diakona bol vysvätený počas pontifikátu sv. Celestína I. (422-432). Už za svojich predchodcov Celestína I. a Sixta III. bol diakonom a predpokladá sa, že v rímskom duchovenstve zaujímal významné postavenie. Pôsobil ako pápežský vyslanec a na svojej misii v Galii (dnešné Francúzsko) ho zastihla správa o svojom zvolení za pápeža.

Vo svete i Cirkvi vtedy vládol chaos kvôli početným herézam a nedorozumeniam medzi cirkevnou

hierarchiou. Pápež sa všemožne usiloval kázňami a katechézami vychovávať tak duchovenstvo, ako aj pospolitý ľud. Za jeho pontifikátu sa uskutočnil Chalcedónsky koncil (zvolaný cisárom Marcianom), ktorého jedným z výsledkov bolo, na základe dogmatického listu pápeža Leva

Veľkého, prijatie tzv. Chalcedonského vyznania viery. Na jeho základe bola uzákonená dogma o Božskom vtelení Ježiša Krista. Pápež v liste napísal, že Ježiš Kristus je jedna osoba, Slovo Božie, v ktorom sú trvalo spojené obe prirodzenosti Krista: božská a ľudská. Údajne po podaní výkladu otcovia koncilu zvolali, že ústami pápeža prehovoril samotný svätý Peter (Petrus per Leonem locutus est).

Lev sa veľmi zasadzoval o primát Ríma v otázke cirkevnej vierouky. Za rozhodujúci zdroj vieroučných prikázaní považoval Boha a Sväté písmo. Lev je autorom viac ako stovky listov a deväťdesiatich šiestich kázní (písomne dochovaných), v ktorých hlavnou témou je riešenie vieroučných sporov a poukazovanie na pápežovu autoritu ako nástupcu prvého pápeža sv. Petra.

Svätý Lev Veľký sa opiera o svätého Augustína v jeho zápase proti pelagiánom, ktorí boli presvedčení, že človek sa môže zachrániť a spasíť vlastnými silami. Preto po vzore svojho učiteľa Lev zdôrazňuje v období po Chalcedónskom koncile, že Kristus je nielen exemplum, teda príklad, ktorý máme nasledovať, ale je aj sacramentum, teda sviatosť: bez pomoci Božej milosti sa človek nemôže spasíť. Základnou témou Levovej kristológie je hovorenie o Kristovi ako o sviatosti a príklade (sacramentum et exemplum). Kristus nám ich zanechal oboje. Boh si totiž zvolil cestu spravodlivosti, a nie moci. Prijal cestu pokory, pretože pýcha zviedla prvého človeka k pádu. Ľudská prirodzenosť zranená následkami Adamovho hriechu je teda uzdravená prostredníctvom príkladu pokory, čoho sa jej dostáva v krste.

V dejinách sa pozitívne zapísal i ako svetská osobnosť. Keď v roku 452 vyplenili Miláno kočovní Huni a obrátili svoje ťaženie na juh smerom na Rím, Lev Veľký, na pranie cisára Valentiniana III., vyšiel naproti nim v ústrety. Neďaleko Mantovy prišlo k historickému stretnutiu pápeža s hunským vodcom Attilom. Pápežovi sa podarilo Attilu (za veľké výkupné) presvedčiť, aby Rím ušetril od plienenia. Nedokázal však zabrániť skaze Ríma pri vpáde Vandalov len o pár rokov neskôr v roku 455. Svojím pričinením však aspoň dokázal presvedčiť ich vodcu Geisericha, aby obyvateľov Ríma ušetril na životoch.

Zomrel 10. novembra 461 v Ríme, a bol pochovaný v pôvodnej bazilike sv. Petra vo Vatikáne, ktorú dal postaviť cisár Konštantín, ako prvý pápež vôbec po sv. Petrovi. Za svoje zásluhy o blaho Cirkvi bol v roku 1754 prehlásený učiteľom Cirkvi. Spolu s neskorším pápežom Gregorom I. (590 – 604) je jediným z pápežov, ktorému sa dostal prívlastok „Veľký“

Ježíš nemohl prožít všechny situace lidského života, ale přesto....

Raniero Cantalamessa

převzato z www.pastorace.cz
zkráceno - [link](#)

Ježíš neučinil všechny zkušenosti, které člověk může učinit. Například Ježíš byl mužem, nikoli ženou. Ježíš se nikdy neoženil, neměl nikdy děti. Ježíš také neví, co to znamená zestárnout. Vždyť zemřel ve 33 letech. Takže Ježíš během svého lidského života neudělal všechny zkušenosti, které patří k člověku. Ale ...

Z promluvy P. Raniera Cantalamessy na Katolické charismatické konferenci v Českých Budějovicích v červenci 2005 na téma eucharistie...

Eucharistie je jak společenstvím s Kristem, tak i společenstvím nás všech navzájem

Nyní budeme uvažovat o velmi důležitém momentu mše svaté, jímž je svaté přijímání. Vyjdeme z textu svatého Pavla z listu Korint'ánům. „Není kalich požehnání, za nějž děkujeme, účastí na krvi Kristově? A není chléb, který lámeme, účastí na těle Kristově? Protože je jeden chléb, jsme my mnozí jedno tělo, neboť všichni máme podíl na jednom chlebu (1 K 10,16-17). V těchto dvou verších se vyskytuje dvakrát slovo tělo. Poprvé říká Ježíš „chléb, který lámeme, je účastí na těle Kristově.“ V originále slovo tělo na tomto místě znamená skutečné Kristovo tělo, to tělo, které se narodilo z Panny Marie, které bylo ukřižováno a vzkříšeno. A v následujícím verši říká svatý Pavel: „Protože je jediný chléb, my všichni tvoříme jedno jediné tělo.“ Ale pozor, zde už „tělo“ neznamená tu samou věc jako předtím; zde znamená církev. V Kristu vytváříme jedno jediné tělo, to je mystické tělo církve. Není možné vyjádřit jednodušeji než jak to dělá svatý Pavel, že eucharistie je současně společenství s Kristem, je jeho tělem, a současně společenstvím nás všech v církvi.

Co se děje v manželství, děje se na jiné úrovni také v eucharistii

Pojďme nejprve uvažovat o našem společenství s reálným tělem Kristovým. V sedmé kapitole 1. listu Korint'ánům svatý Pavel vykládá, jaký je princip manželství, co se vlastně děje ve svátosti manželství. A říká, že právě silou samotné svátosti tělo manžela patří manželce a rovněž tělo manželky patří manželovi. A nyní se podívejme, jak to lze uplatnit na vztah mezi Kristem a církví. Sám svatý Pavel totiž upozorňuje, že manželství je odrazem tajemného vztahu mezi Kristem a církví, takže to, co se děje v manželství, se musí na jiné úrovni dít také v eucharistii. Díky eucharistickému společenství se naše tělo stává tělem Kristovým. Po

svatém přijímání přece říkáme, „přijal jsem tělo Kristovo“, ale je to i sám Ježíš, který přijímá naše tělo. Naše tělo se stává tělem Kristovým, patří mu. A tato myšlenka musí velmi dobře zapadnout do vašeho srdce, protože následky tohoto principu jsou nesmírné.

Ježíš nemůže vědět, co znamená být ženou, nemůže vědět, co znamená mít děti...

Ježíš neučinil všechny zkušenosti, které člověk může učinit. Například Ježíš byl mužem, nikoli ženou. Ježíš se nikdy neoženil, neměl nikdy děti. Ježíš také neví, co to znamená zestárnout. Vždyť zemřel ve 33 letech. Takže Ježíš během svého lidského života neudělal všechny zkušenosti, které patří k člověku. Ale díky eucharistii se všechny lidské zkušenosti stávají i jeho zkušenostmi. Ježíš prožívá to, co prožíváme my. Takže nikdo nemůže říkat: „Ježíš vůbec nemůže vědět, co znamená být ženou. Ježíš nemůže vědět, co znamená mít děti. Ježíš nemůže vědět, co znamená ztratit dítě. On nemůže vědět, co znamená být nemocný.“ Takto nemůžeme mluvit. V eucharistickém společenství totiž Ježíš zakouší úplně všechno. Ježíš sdílí moji nemoc, moje stáří, moje ženství.

Blahoslavená Alžběta od Nejsvětější Trojice říkala, že jsme jakoby prodloužení Kristova lidství. Zkuste to uplatňovat ve vašem životě. Máte například nějaký problém, který nemůžete vůbec nikomu sdělit. S Ježíšem ale mluvit můžete, protože on si bere tento problém za svůj. Když se s ním setkáváte, nikdy nejste sami. Díky eucharistickému společenství se nám Kristus stává druhem, který nás doprovází úplně všude. A to je tedy první skutečnost eucharistického společenství: naše tělo se stává tělem Kristovým. Ale co víc, i tělo Ježíšovo se stává naším tělem. Tělo nevěsty, církve, patří ženichovi, Kristu, ale i tělo Kristovo, ženicha patří nevěstě, církvi. Teď potřebuji moc a moc vaši pozornost, abychom pochopili nesmírné následky této pravdy.

Co to znamená, že díky svatému přijímání já přijímám tělo Kristovo? Vzpomeňte si, jak jsme včera vysvětlovali, co znamená tělo v biblické mluvě. Nejde pouze o souhrn nervů, kůže, prostě o biologickou část těla.

Tělo znamená i celý život, konkrétní život, zkušenosti, celou osobu. Přijmout Kristovo tělo tedy znamená přijmout celý jeho život i jeho smrt. Přijímáme jeho svatost, všechno, co mu patří, se stává i naším vlastnictvím. Je to moment veliké odvahy. Chce to velkou odvalu! A já vás vyzývám, abyste dřív než umřete, tu odvalu sebrali.

Slavení eucharistie a neděle

Takto popisuje slavení mše svaté sv. Justin
na začátku druhého století...

Sv. Justin (100-165)

Tomuto pokrmu říkáme eucharistie, díkůvzdání. Nesmí na něm mít účast nikdo jiný než ten, kdo věří v pravdivost našeho učení, kdo byl omyt koupelí na odpuštění hříchů, koupelí znovuzrození, a kdo žije tak, jak nám to odkázal Kristus.

Nepřijímáme tu totiž obyčejný chléb a obyčejný nápoj; ale jak jsme byli poučeni, právě takovým způsobem, jakým byl náš spasitel Ježíš Kristus skrze Boží slovo učiněn tělem, a měl tělo a krev pro naši spásu, je tělem a krví vtěleného Ježíše také tento pokrm, nad nímž byla skrze jeho slovo pronesena modlitba díkůvzdání a z něhož se proměnou živí naše těla a naše krev.

Apoštolové totiž ve svých pamětech, které nám předali a které nazýváme evangelia, sdělili, že jim Ježíš dal následující příkaz: Když vzal do rukou chléb a vzdal Bohu díky, řekl: ‚To konejte na mou památku; toto je mé tělo.‘ A podobně když vzal do rukou kalich a vzdal Bohu díky, řekl: ‚Toto je má krev.‘ A že to svěřil pouze jim. A my už si to od té doby stále navzájem připomínáme.

Přítom ti z nás, kteří mají nějaký majetek, přispívají všem potřebným; a jsme stále pospolu. A při všem, co obětujeme, velebíme Stvořitele veškerenstva skrze jeho Syna Ježíše Krista a skrze Ducha svatého.

V den, kterému se říká den Slunce (tj. v neděli), se všichni, ať přebývají ve městech nebo na venkově, shromažďují na jednom místě a čte se z pamětí apoštolů nebo ze spisů proroků, dokud je možno. Potom, když předčítající skončí, pronese představený řeč, v níž napomíná a vybízí k napodobování všeho toho krásného.

Potom všichni společně vstaneme a nahlas se modlíme. A jak jsme o tom již dříve mluvili, když naše modlitby skončí, přináší se chléb a víno s vodou. Dále se hlasitě modlí představený, a vzdává Bohu díky, jak je mu dáno, a lid na to přisvědčuje slovem »amen«. Každý pak dostává a přijímá z pokrmu díkůvzdání a nepřítomným se posílá po jáhnech. Zámožní dobrovolně dávají podle vlastního uvážení, každý, co uzná za vhodné. To, co se takto sebere, se ukládá u představeného, a ten pak z toho vypomáhá sirotkům a vdovám i lidem, kteří pro nemoc nebo z nějaké jiné příčiny trpí

nedostatkem, také uvězněným a cizincům, kteří tam zavítali na svých cestách, prostě stará se vůbec o všechny, kdo jsou v nouzi.

Toto shromáždění konáme všichni společně v den Slunce předně proto, že je to den, v němž Bůh změnil tmu a beztvarou hmotu a stvořil svět, a dále proto, že v tento den vstal náš spasitel Ježíš Kristus z mrtvých. Neboť den před Saturnovým dnem (tj. před sobotou) ho ukřižovali a den po Saturnově dni, to jest v den Slunce, se zjevil svým apoštolům a učedníkům a naučil je tomu, co jsme i vám předložili k úvaze.

Pilgrimages and Processions

Robert Barron *the stranger's way
walking the Christian Path*

At the beginning of the *Canterbury Tales*, Chaucer evokes the beauty and elan of springtime – the sweet showers of April, the burgeoning of the plants, the singing of the birds – and then he tells us that this surge of life awakens in people a peculiar desire: “*Thanne longen folk to goon on pilgrimages.*” Springtime was the season when medieval Europeans left the security of home and set out on lengthy journey – risking disease, robbery, even death – in order to look at the relics of saints or to stand in holy places. In the case of Chaucer’s pilgrims, of course, the destination was the Cathedral of Canterbury and the grave of the “*hooly blissful martir*” Thomas a Becket. But Christians moved all over Christendom on these journeys – to see the tomb of the wise men at the Cologne Cathedral, to visit the grave of St. James at Compostela, to commune with St. Mary Magdalene at Vezelay, to stand near the Holy Sepulchre in Jerusalem, to be with Peter and Paul in Rome. That last expression – “to be with” – probably best evokes the mentality of these pilgrims, for they were not, for the most part, simply tourists or souvenir hunters (though there was quite a trade in relics!) they were spiritual seekers who sincerely felt that they could establish a personal contact with saints at the site of their life and death.

On the floor of Chartres Cathedral in France is inscribed an extraordinary design, a labyrinth forty-two feet in diameter consisting of one path, twisting and folding intestine-like upon itself, and leading toward a circle at the center. During the Middle Ages, a depiction of the heavenly Jerusalem rested in this circle, and it is believed that pilgrims to Chartres would follow the eay of the labyrinth on their knees, moving deliberately

from the circumference to the center. This winding and painful journey was intended as a compensation for those who, for whatever reason, couldn't make the actual pilgrimage to the Holy Land.

In the early twentieth century, the Franch mystic and writer Charles Peguy revived the custom of making a journey of foot to Chartres, and hundreds of young people continue in this tradition to the present day. In his novel *Therapy*, David Lodge tells the story of a man passing through a rather rocky midlife crisis. After trying every type of therapy available to late-twentieth-century civilization – psychotherapy, acupuncture, aromatherapy, sexual affairs – his character finally finds some semblance of peace in the reading of Kierkegaard and in undertaking, like his medieval forebears, the arduous pilgrimage to St. James of Compostela. As Carl Jung knew, the deepest psychological healing is always a spiritual healing. And isn't *Brideshead Revisited* a story of a particularly lengthy and dangerous but finally successful pilgrimage?

Why were (and are) these public displays of Christian faith so important? And what spiritual energy animates them? I think it has to do with

movement. We have seen that Jesus' Inaugural address concerns metanoia, the turning around of our lives, the act of going beyond the attitude and stance that we have. We must eschew the various false gods that we have been pursuing and find the true God; we must turn from the periphery of the soul and discover the depth of the soul. Accordingly change of direction and movement are both vital to the Christian way. It is interesting to note how much movement there is in the scriptures: Abraham going from Ur to the Promised Land; the children of Israel crossing the Red Sea, going from slavery to freedom; the Jews being carried off to Babylon and then coming home; Jesus setting his face to Jerusalem and going resolutely up to Zion. The Bible is full of pilgrimages. When the medieval pilgrim set out on a journey to a holy place, she was giving bodily expression to spiritual movement, acting out with her whole person the process of conversion. To travel to Compostela or Rome or Jerusalem – with all the attendant dangers and difficulties – was to mimic the arduousness of the spiritual path, and to arrive at those holy destinations was to act out the finding of the center.

UDÁLOSTI VE ZKRATCE

10. dubna - v Starej Lúbovni sa začala o 10. hodine posledná rozlúčka s troma tromi tragicky zosnulými dievčatami - Luckou, Sofiou a Katkou. Naposledy vydýchli v sobotu (6. 4.) počas cesty na stretnutie so spišským biskupom. V homílii sa prihovárал spišský biskup František Trstenský. Ako zdôraznil, od soboty sme všetci zasiahnutí smrťou našich dievčat. “Dovolím si tvrdiť našich, lebo od tragédie sa stali súčasťou našich životov a modlitieb,” povedal. Biskup pripomenul, že v sobotu po tragédii padlo na kolená v katedrále 1600 mladých, ktorí prišli na stretnutie. “Drahí rodičia, 1600 mladých sa modlilo za vaše rodiny.”

12. dubna - papež František v září vyrazí na najdelší cestu svého pontifikátu do Asie, kde navštíví Indonésii, Papuu Novou Guineu, Východní Timor a Singapur. Oznamil to dnes vatikánský mluvčí Matteo Bruni. Sedmaosmdesátiletý papež letos výrazně zpomalil tempo návštěv v zahraničí a zatím mimo hranice Vatikánu a Itálie nevycestoval

13. dubna - Češi a Němci se setkali v ostravské katedrále Božského Spasitele, aby se společně modlili za mír. Symbolem smíření je návrat pěti zvonů, které zrekvírovala nacistická válečná mašinerie. Projekt Zvony míru propojuje domovské farnosti zvonů s těmi německými, kde zvony po druhé světové válce sloužily. Víkendový česko-německý program zakončila návštěva Oldřišova, kde dostal slovo také očitý svědek snímání zvonů, o jehož vzpomínkách neměli někteří místní ani tušení.

16. dubna - v Domě sv. Marty ve Vatikánu se ve dnech 15. a 16. dubna 2024 konalo zasedání Rady kardinálů, poradního orgánu papeže Františka. V průběhu jednání zazněly reflexe o úloze žen v církvi, o probíhající synodě a rovněž modlitby za oběti válečných konfliktů, které se odehrávají na mnoha místech světa..

21. dubna - ve dnech 19.–21. dubna 2024 přijelo do Prahy více než 300 účastníků na ekumenické setkání mladých s komunitou Taizé. Tématem víkendu byl verš z Písma: „Ty znáš můj neklid“ (Žalm 139, 23). Program nabídl účastníkům sdílení ve skupinkách, modlitbu se zpěvy z Taizé, zamyšlení k úryvkům z Bible nebo workshopy zajímavých hostů.

23. dubna - Evropský parlament přijal směrnici o prevenci a boji proti obchodování s lidmi a o ochraně obětí, která se mimo jiné zabývá i náhradním mateřstvím. Podle této směrnice je každé tzv. surogátní mateřství klasifikováno jako reprodukční vykořisťování.

ZEMŘELI

Ráno 5. dubna 2024 zemřela v Kensingtonu, ve státu Maryland, paní **Anna Sullivanová, roz. Stodolová**. Několik let statečně bojovala se zákeřnou leukémií. Odpočinutí věčné dej ji, Pane, a světlo věčné ať ji svítí. Ať odpočívá v pokoji.

ÚMYSLY MŠÍ SVATÝCH V KVĚTNU 2024

datum	úmysl	dárce
3.5.	Za rodiče Klusáčkovy a bratra Josefa	B. a J. Kowalyk
5.5.	Za Ivanku Kowalyk - Berger a celou rodinu	B. a J. Kowalyk
7.5.	Za popraveného brig. Gen. Františka Krátkého a za jeho manželku Marii	Hedvika Krátká
11.5.	Za zemřelého Martina Krále	Libuše Král
12.5.	Za naše maminky - Mother's Day	
19.5.	Za rodiče Mimi a Járu Kohouta	dcery - Alena, Zuzana a Daniela
26.5.	Za Marii Břeskovu a celou rodinu	B. a J. Kowalyk

BLAHOPŘEJEME

v květnu oslaví narozeniny:

Zuzana Miriam Sykora 5. května, **Dominika Sikorjak 7. května**, Anna Fojtíková 9. května, Petr Dostálek 10. května, Marie Tomečková 10. května, David Zeman, MD 12. května, Jana Fojtíková 18. května, Ingrid Chybíková 25. května, **Michelle Krska 28. května**.

BLAHOPŘEJEME

Dominika Sikorjak bude oslavovat své „sweet 16“ narozeniny 7. května. Za celou krajanskou rodinu ji přeji hodně dobrých přemetů na hrazdě a co nejméně nebezpečných kotrmelců v životě.

Michelle Krska oslaví 20. narozeniny 28. května. Za celou krajanskou rodinu ji přeji hodně úspěchů na vysoké škole.

DĚKUJEME ZA PODPORU ČASOPISU A ČESKÉ MISIE

Bohdan a Jiřina Kowalyk, Patricia Babor, Andrej Petrenko a Tonia Lensky, Paul Kopecký, Jaroslav Cinciala, Alena Zahradka, Margaret Pavelek, Libuše Král.

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375
Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959
E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info
Slovenská mše sv. každou neděli v 10.15 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.luxnewyork.net>

Antonín Benjamin Svojsík, vlastním jménem Antonín František Svojsík se narodil na Smíchově v rodině četnického strážmistra, který brzy pracoval jako soudní zřízenec. Měl tři bratry, straší Alois byl knězem. Brzy po Antonínově narození se rodina přestěhovala do Dvora Králové nad Labem. Otec však záhy zemřel a matka se s dětmi vrátila zpět do Prahy. Svojsík od mládí sportoval, byl členem Sokola a byl nadaný pohybově a také hudebně. Chtěl se stát učitelem a vystudoval učitelský ústav. V době studií chodil hodně pěšky, údajně prochodil značnou část Rakouska-Uherska. Stal se profesorem a v letech 1901–1914 učil tělocvik na žižkovském reálném gymnáziu na Sladkovského náměstí. Byl spoluzakladatelem Českého pěveckého kvarteta a právě zde jako nejmladší člen získal svou přezdívku Benjamin. Kvarteto v roce 1902 sklidilo velký úspěch na svém světovém turné. V listopadu 1909 se oženil s Julií Stránskou. V roce 1909 a ještě jednou v roce 1911 vycestoval do Anglie, kde se seznámil se skautingem a navštívil tam skautský tábor. Rovněž požádal Roberta Baden-Powela, aby mohl jeho příručku Scouting for Boys vydat v češtině. Skautské hnutí s jinou výchovou mládeže ho velmi oslovilo, proto po návratu hned založil první družinu ze svých studentů a podnikli první výpravy. Věnoval se propagaci, psal články a pořádal přednášky. Kromě britského skautingu čerpal také z tradice lesní moudrosti (woodcraftu) kanadského zálesáka a spisovatele a malíře Ernesta Thompsona Setona. V květnu 1912 vydal knihu Základy junáctví, do níž přispěly i další významné osobnosti, např. Alois Jirásek, Karel Václav Rais, dr. Guth-Jarkovský a další, Mikoláš Aleš nakreslil obálku knihy. V létě 1912 se konal první tábor třinácti chlapců poblíž Lipnice nad Sázavou. Vznik skautingu podporoval třeba i prezident T. G. Masaryk nebo ministerský předseda Karel Kramář. Antonín Benjamin Svojsík si přál začlenit skauty pod Sokol, ale to se nepodařilo. O uvedení skautingu do českého prostředí se snažili i jiní, ale Svojsík přispěl ke sjednocení těchto snah. Založil samostatnou organizaci a 15. června 1914 tak vznikl spolek Junák-Český skaut, který po skončení první světové války, dne 7. 6. 1919 přeměnil na Svaz Junáků-skautů Republiky Československé. Stal se jeho prvním náčelníkem. Ke světovému skautskému znaku, lilii, přidal jako symbol našeho národa chodský znak, tj. černou psí hlavu na bílém štítě. A. B. Svojsík byl také od roku 1915 vydavatelem časopisu Junák. Vycházel i v době války, navíc skauti spolupracovali s Červeným křížem. Při vzniku Československa zajišťovali tzv. skautskou poštou komunikaci mezi Národním výborem v Praze a venkovem. Během první republiky Svojsík pracoval v ústředí organizace. V létě roku 1938 navštívil Sovětský Svaz, aby se seznámil s tamní výchovou mládeže. Avšak nezvyklá strava, nepohodlí při cestování a velká vedra vedla k onemocnění a brzkému návratu domů. Do Prahy přijel 2. srpna již zesláblý. Po návratu prohlásil, že „skauting vylučuje totalitu, totalita vylučuje skauting“. Dostal vysoké horečky, byla u něj zjištěna streptokoková nákaza a přes péči lékařů za několik týdnů nemoci podlehl a zemřel. Je pochován na Vyšehradském hřbitově. Na jeho poslední cestě ho doprovázelo na tři tisíce junáků. [zdroj - encyklopedie.praha2.cz](http://zdroj-encyklopedie.praha2.cz)